

Szilágyosomlyó, 1882. október 30. – Budapest, 1959. szeptember 11.

Régi nemesi családból származott, dédnagybátyja volt Kölcsey Ferenc. Apja ügyvéd volt. A szilágyosomlyói minorita és a zilahai Wesselényi Gimnáziumba járt. Érettségi után jogot hallgatott Budapesten és Párizsban. Jogi diplomát, államtudományi doktorátust a budapesti tudományegyetemen szerzett. 1902-ben a Magyarország című lap parlamenti tudósítója lett. Újságíróként 1903 őszén Párizsba ment, ahol barátságba került Ady Endrével. Ady forradalmi lírája és publicisztikája a polgári radikalizmus hívévé tette. Hazatérve Budapestre, 1906-ban a Népszava, majd a Magyar Nemzet, 1910-ben az akkor induló polgári radikális napilap, a Világ munkatársa lett. A háború előtti években jelentős irodalomkritikus. Az első világháborút lezáró két magyarországi forradalmat mint Hollandiába akkreditált követ szolgálta. A forradalmak utáni emigrációjának első állomása Bécs volt, ahol a Bécsi Magyar Újság felelős szerkesztője. 1923-ban Párizsban telepedett le, itt élt 1945-ig. Párizsban a kommunista párt oldalán részt vett az emigráció különböző megmozdulásaiban, mindenekelőtt irodalmi munkásságot folytatott. Szerkesztette a magyar nyelvű Párizsi Hírlapot, jelentős szerepe volt a Könyvkiadó vállalkozásában megjelent magyar és világirodalmi művek kiadásában. Intenzív kapcsolatban állott a párizsi szellemi élet nagyjaival. Franciaország német megszállása idején elnöke volt a Párizsban működő Magyar Függetlenségi Mozgalomnak. Részt vett a Károlyi Mihály által irányított emigráció fasizmus- és háborúellenes megmozdulásaiban. A háború után egyike volt annak a nyolc kiemelkedő közéleti, tudományos és művészeti személyiségnek, akiket Budapesten, az 1945. április 2-án tartott választói nagygyűlésen pártállásra való tekintet nélkül választottak be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az emigrációból hazatérve, 1945 őszén belépett a Magyar Kommunista Pártba, de az 1945-ben megválasztott Nemzetgyűlésbe szintén közéleti személyiségként került. Több társadalmi, tudományos és kulturális egyesület vezetőjeként dolgozott. Elnöke a Magyarok Világszövetségének és a Nemzeti Segélynek; tagja a Magyar Írók Szövetsége elnöki tanácsának. 1948-ban elnyerte a Baumgarten-díjat. Ebben az évben Magyarország követe lett Hollandiában, ahonnan 1950-ben hazarendelték. Itthon az Irodalmi Alap igazgatója, de emellett jelentős írói, publicisztikai és kritikusi munkásságot is folytatott. Az irodalmi életben harcosan képviselte a szocialista realizmus álláspontját.

1957 elején a március 15-én indult új irodalmi hetilap, az Élet és Irodalom főszerkesztőjévé nevezték ki. Ekkor az Irodalmi Tanács és a magyar Pen Klub Intéző Bizottságának elnöke volt. Jelentős szerepet játszott abban, hogy közvetlenül halála előtt, a Pen frankfurti ülésén a magyar tagozat visszakapta jogait.